

РЕШЕНИЕ

№ 2951

гр. София, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 138 СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДАНИЕЛА П. ПОПОВА

при участието на секретаря ГЕРГАНА ИВ. ДАНАИЛОВА
като разгледа докладваното от ДАНИЕЛА П. ПОПОВА Гражданско дело № 20211110163327 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са искиове с правна квалификация чл.361 ТЗ и чл. 86 ЗЗД, вр.чл.79, ал.1, пр. 1 ЗЗД.

Ищецът ... ЕООД твърди, че е сключил с ответника ... ЕООД е сключил спедиционен договор, по силата на който е възложил на превозвач договорения превоз и същият е изпълнен точно. Поддържа, че ответникът не изпълнил задължението си да заплати договореното възнаграждение за извършени спедиторски услуги в размер на 18366,98 лв., като претендира заплащането на тази сума, ведно със законната лихва от предявяване на иска до окончателното плащане. Претендира лихва за забава в размер на 1894,21 лв. за периода от 03.11.2020 г. до 30.09.2021 г. Претендира и сторените по делото разноски.

Ответникът е представил в срока по чл.131 ГПК писмен отговор на исковата молба, в който оспорва предявените искиове по основание и размер. Твърди, че поради съществено закъснение в доставката на пратката и неспазване на договорения срок за ответното дружество е било невъзможно да изпълни три поети поръчки за изработка на пътнически асансьори, което е довело до начисляване на неустойки за забавено изпълнение по тези три поръчки, съответно до претърпени загуби за дружеството.

*Съдът, като прецени **относимите** доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:*

Съвкупната преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства обосновава приемането на извод, че между страните по делото е възникнало валидно търговско правоотношение, произтичащо от договор за спедиция по смисъла на [чл. 361, ал.1 ТЗ](#), по силата на което ищецът, в качеството на спедитор, е поел задължение да сключи от свое име за сметка на ответника, договор за превоз на стоки по направление ... - ..., срещу заплащане на спедиционно възнаграждение.

Съществените елементи на спедиционния договор, източник на предявеното от ищеца вземане, се съдържат в представената по делото кореспонденция между страните, коносамент и фактури, а именно-вид на товара, транспорт, с който да бъде извършен превоза, дата на товарене, товарен и разтоварен пункт, и размер на уговореното възнаграждение. В приложените по делото условия за превоз, приети от ответника, страните са уговорили, че в случай, че търговецът /ответник по делото/ не успее да приеме доставката на стоките или части от тях, превозвачът има право да складира стоките, като разходите за това са за сметка на търговеца.

Писмената форма не е условие за действителност на спедиционния договор, а в случая сключването му е доказано от наличието на всички негови характеристики. С оглед препращащата норма на [чл. 361, ал.2 от ТЗ](#) към правилата на комисионния договор, спедиторът е длъжен да даде сметка на възложителя и да му прехвърли резултатите от изпълнителната сделка ([чл. 355 ТЗ](#)), за да възникне правото му да получи възнаграждение за извършената спедиционната услуга. За да се приеме, че спедиторът е дал отчет по изпълнението на спедиционния договор трябва да се направи преценка дали извършените от него фактически действия налагат извод, че изпълнителна сделка е сведена до знанието на доверителя и, дали последният я приема.

В процесния случай, съдът приема, за установено, че изпълнението на спедиционния договор е сведено до знанието на ответника, в каквато насока са и показанията на разпитаните по делото свидетели. Същите установяват, че са били информирани от ищцовото дружество както за датата, на която стоката е пристигнала, така и за мястото, на което се съхранява.

Поради това съдът приема, че в процесния случай е доказано наличието

на валидно сключен спедиционен договор, изпълнение по него и то не само по изпълнителната сделка, но и по отчетната такава, поради което за спедитора се поражда правото да получи неизплатеното му възнаграждение.

Не е спорно по делото, че стоката не е приета от ответника, като е установено, че за съхранението ѝ, ищецът е извършил разходи – магазинаж, включени в издадените от него фактури. По делото липсват каквито и да било доказателства ответникът да се е отказал от поръчката. Вярно е, че в тази насока твърдения се съдържат в показанията на разпитаните по делото свидетели, но доколкото същите са служители в ответното дружество, съдът намира, че в тази им част показанията им не могат да бъдат годно доказателство за фактите, които се съдържат с тях. Предвид това, съдът приема, че след като разносните вече са били платени от страна на изпълнителя (превозвача), то същите следва да бъдат поети от възложителя – арг. [чл. 360 ТЗ](#), като описаният допълнителен разход (с който първоначално страната се е съгласила с приемането на общите условия на спедитора, даващи му право да изка плащане на разходите за съхранение на товара) не дава основание на товародателя/получателя на товара/ да откаже плащане на възнаграждението за целия превоз, при наличните по делото данни, че същият е бил надлежно изпълнен.

Поради това съдът прие предявения от спедитора-ищец срещу доверителя-ответник иск за основателен и доказан в размера в който е предявен. Ответникът дължи възнаграждение на спедитора ,съобразно фактурите, които са били осчетоводени от спедитора /по заключението на ССчЕ/, в т.ч. и заплащане на разходите за съхранение на стоката. Тези разходи са договорени между страните, а всички възражения във връзка с предявения иск, които прави ответникът за забава на превоза, касаят не отношенията му със спедитора, а тези с превозвача. Отговорността на последния обаче не е идентична с отговорността на спедитора, който в случая не е и превозвач на товара. Следва да се отбележи, че предвид устната форма на сключване на спедиционния договор между страните не може да се приеме за категорично и възражението на ответника за уговорките, касаещи начална дата на превоза и краен срок на същия, каквито данни не се съдържат и във водената между страните кореспонденция. Налице е сключен от страна на ищеца договор за превоз, изпълнен превоз, при което изпълнено задължение от страна на ищеца ответникът му дължи уговореното възнаграждение и

направените разноси, така както са поискани. Предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен в предявения му размер.

При този изход на спора в тежест на ответника следва да се възложат сторените от ищеца разноси – заплатени ДГ и адвокатско възнаграждение.

Разноси на ответника не се дължат.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ... ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: ..., да заплати на ..., ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: ..., сумата от 18 366,98 лева за извършени спедиторски услуги по договор за превоз на стоки по направление ... – ..., сумата от 1 894,21 лева - лихва за забава в размер на за периода от 03.11.2020 г. до 30.09.2021 година, както и сумата от 2010.45 лева – разноси по делото.

ОТХВЪРЛЯ молбата на ... ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: ..., за присъждане на разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____